Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

ŁUCK, DNIA 13 PAŹDZIERNIKA 1936 R.

WOŁYŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

№ 27.

T R E Ś Ć:

205.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Wołyńskiego

z dnia 28 września 1936 r.

w sprawie przeniesienia Posterunku Policji Państw. z Niw Hubińskich do Sienkiewiczówki, pow. łuckiego.

Na podstawie art. 20 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospoitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27 z 1931 r.) zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 740) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przenoszę Posterunek Policji Państwowej z Niw Hubińskich do Sienkiewiczówki, pow. łuckiego.

§ 2.

Wykonanie niniejszego zarządzenia poruczam Komendantowi Wojewódzkiemu Policji Państwowej w Łucku.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Wołyńskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda
(—) H. Józewski

206.

ZARZĄDZENIE
Wojewody Wołyńskiego
z dnia 29 września 1936 r.

w sprawie skasowania Posterunku Policji Państwowej w Zwiniaczach, pow. horochowskiego i włączenia jego rejonu do rejonów sąsiednich posterunków policji państwowej.

Na podstawie art. 20, ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27 z 1931 r.) zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R.P. Nr. 87, poz. 740) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) zarządzam co następuje:

§ 1.

Znoszę rejon Posterunku Policji Państwowej w Zwiniaczach, pow. horochowckiego i włączam go rejonów sąsiednich posterunków policji państwowej jak następuje:

a) **miejscowości**: wieś i folw. Kałmanowicze, Nowosiółki Ruskie, Nowosiółki Czeskie (Stare i Nowe), Krasów Ruski, Myśliny, Kupowatycze i Kowbań (po tor kolejowy) do rejonu posterunku w Łobaczówce;

b) **miejscowości** Olizarów, kol. Krasów Czeski, Zwiniacze wieś i folw., stacja kol. Zwiniacze i kol. Zygmuntówka—do rejonu posterunku kolejowego w Horochowie.

c) **miejscowości**: kol. Wilhelmówka, Zofijówka, Jadwinówka, Olchówka, wieś i kol. Oszczów, kol. Dąbrówka i Hajenka — do rejonu posterunku w Błudowie.

Nadto z rejonu posterunku w Horochowie wyłączam miejscowości: Tereszkowce, Tarnawka wieś i kolonia i włączam je do rejonu posterunku w Błudowie.

§ 2.

Wykonanie niniejszego zarządzenia poruczam Komendantowi Wojewódzkiemu Policji Państwowej.

§ 3,

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1936 r.

Wojewoda
(—) H. Józewski.

207.

ORZECZENIE
Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego
z dnia 1.X.1936 r. Nr. RR. V/3

w sprawie uznania obwodu rybackiego Nr. 18 „jezioro Piaseczno" za obwód rybacki własny.

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357)—Urząd Wojewódzki

postanawia

uznać obw. ryb. nr. 18 „jezioro Piaseczno", położony w obrębie m. Mielniki, gm. Szack, pow. lubomelskiego ustalony orzeczeniem Wojewody Wołyńskiego z dnia 6 lutego 1934 r. Nr. RR. V/3 (Woł. Dz. Woj. Nr. 2 z 1934 r.), — za własny Wiktora Wierzbickiego.

Od orzeczenia tego przysługuje prawo odwołania do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego w terminie 14-dniowym od daty doręczenia orzeczenia.

Uzasadnienie.

Podaniem z dnia 14 lutego 1935 r. Wiktor Wierzbicki zamieszkały w m. Switeź, gm. Szack, pow. lubomelskiego zwrócił się do Urzędu Wojewódzkiego z prośbą o uznanie obw. ryb. nr. 18 jezioro Piaseczno—za własny.

Po zbadaniu przedłożonych dokumentów, a mianowicie:

1) zaświadczenia Zarządu Gminnego w Szacku z dnia 29 marca 1935 r. L. Z/W. 9;

2) odpisu pierwszego wypisu aktu notarialnego spisanego w Lubomlu dnia 6 września 1932 r. wciągniętego pod repertorium Nr. 2521, — stwierdzających, iż wymieniony obwód rybacki stanowi bezsporną własność Wiktora Wierzbickiego i rybołówstwo na nim należy w pełnym zakresie do właściciela tego obszaru bez udziału prawa rybołówstwa osób trzecich, podanie należało uwzględnić i uznać jezioro Piaseczno za obwód rybacki własny.

Za Wojewodę
(—) St. Łączyński
Naczelnik Wydziału.

208.

OGŁOSZENIE
Wojewody Wołyńskiego

z dnia 1.X 1936 r. Nr. WOP-3/b

w sprawie odwołania poszukiwań uchylających się od poboru.

Odwołuję poszukiwania Matisa Karola, syna Juliusza i Pauliny urodzonego w 1914 roku w m. Równem, umieszczonego w ogłoszeniu Wołyńskiego Dziennika Wojewódzkiego Nr. 27 z dnia 22 listopada 1935 roku, poz. 195, liczba porz. 49.

Wojewoda
wz. (—) **St. Konopacki**
Wicewojewoda.

209.

OGŁOSZENIE
Starosty Powiatowego Włodzimierskiego

z dnia 26.VIII. 1936 r. L. P-13/36

w sprawie regulaminu dla dorożkarzy.

Regulamin porządkowy dla dorożkarzy wydany przez Starostę Powiatowego Włodzimierskiego na mocy art. 131 i 43 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7.VI.1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dn. 10.III. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 450) po wysłuchaniu opinii zarządów miejskich w Włodzimierzu i Uściługu.

§ 1.

Zezwolenie na uprawianie zawodu dorożkarskiego może otrzymać każdy znający swój zawód, który ukończył 18 lat życia, nie jest dotknięty chorobą zaraźliwą, cieszy się dobrą opinją, daje gwarancje ścisłego stosowania się do przepisów o ruchu kołowym na drogach publicznych i przepisów niniejszego regulaminu, o dokładnej znajomości terenu i ulic miasta, z tem jednak ograniczeniem, że ilość wydanych zezwoleń nie może przekroczyć liczby dorożek konnych, uznanej przez zarząd miejski za maksymalną w ramach potrzeb miasta dla obsługi komunikacji osobowej.

§ 2.

Stwierdzenie w razie potrzeby faktu umiejętności powożenia końmi, znajomości przepisów o ruchu kołowym na drogach publicznych oraz przepisów niniejszego regulaminu należy do zarządu miejskiego, który w tym zakresie wydaje orzeczenia oparte na opinii komisji w składzie: 1) przedstawiciela zarządu miejskiego, 2) przedstawiciela powiatowego zarządu drogowego, 3) przedstawiciela dorożkarzy, powołanego przez zarząd miejski.

§ 3.

Trudnienie się przemysłem dorożkarskim dozwolone jest wyłącznie po uprzednim zgłoszeniu prowadzonego przedsiębiorstwa władzy przemysłowej I instancji (starostwu) w myśl art. 7 powołanego rozporządzenia.

§ 4.

Zgłoszone u władzy przemysłowej w myśl § 3 regulaminu przedsiębiorstwa dorożkarskie podlegają również zaewidencjonowaniu we właściwym zarządzie miejskim w prowadzonym przez ten zarząd wykazie imiennym właścicieli dorożek danego miasta.

Wykaz imienny właścicieli dorożek winien zawierać następujące rubryki: 1) L. p., 2) nazwisko i imię właściciela dorożki, 3) miejsce zamieszkania (adres), 4) rodzaj dorożki, (parokonna, jednokonna), 5) data i nr. zaświadczenia władzy przemysłowej o zgłoszeniu wykonywania przemysłu dorożkarskiego, 6) data i powód wycofania dorożki z kursu, 7) uwagi.

§ 5.

Zarząd miejski wydaje za okazaniem zaświadczenia władzy przemysłowej o zgłoszeniu wykonywania przemysłu dorożkarskiego oraz za zwrotem kosztów — numery dorożek wg liczb kolejnych listy ewidencyjnej, imienne legitymacje dorożkarskie i ustalone przez starostwo taryfy maksymalne.

Legitymacje dorożkarskie są ważne do czasu wycofania ich przez zarząd miejski wzgl. zaniechania wykonywania zawodu.

§ 6.

Numery dorożek winny być uwidocznione:

a) z tyłu dorożek i z tyłu kozła białemi cyframi wysokości 6 cm. bez wszelkich ozdób.

b) na szkłach latarni cyframi czarnemi.

Cztery znaczki z numerami o wielkości 4 cm. estetycznego wyglądu przechowuje dorożkarz u siebie dla doręczenia pasażerom w wypadku zamówienia dorożki. Legitymacje winni mieć dorożkarze stale przy sobie i okazywać je na każdorazowe żądanie Policji Państwowej i upoważnionych do tego funkcjonariuszów zarządu miejskiego. Przy legitymacji ma być również i regulamin niniejszy, który dorożkarz jest obowiązany w razie zatargu okazać pasażerowi.

§ 7.

O ile właściciel dorożki z jakichkolwiek powodów nie może uprawiać przemysłu dorożkarskiego osobiście, lub posiada kilka dorożek, może wyręczyć się osobą postronną (woźnicą).

Woźnica jednakże winien odpowiadać warunkom zastrzeżonym w § 1 regulaminu i uzyskać od zarządu miejskiego w trybie § 2 regulaminu legitymację na prawo powożenia dorożką.

Zarząd miejski w osobnym rozdziale księgi ewidencyjnej właścicieli dorożek konnych prowadzi spis woźniców, którym wydano legitymację na prawo powożenia dorożką.

Za wydane legitymacje dla woźniców zarząd miejski pobiera zwrot rzeczywistych kosztów legitymacji.

§ 8.

Każdy dorożkarz winien być ubrany w czasie jazdy w przepisowy uniform, t. j. granatowy, długi płaszcz z niklowymi guzikami w dwa rzędy i takąż czapkę z ceratowym, lśniącym daszkiem koloru czarnego, kroju angielskiego.

Uniform winien być zawsze czysty i w dobrym stanie. Dorożkarze muszą być zawsze czysto wymyci, włosy mieć ostrzyżone i buty wyczyszczone. W czasie deszczu zezwala się nosić płaszcz gumowy, natomiast zabrania się używania różnych płacht, worków lub parasoli. W zimie dopuszczalne jest noszenie ciepłych czapek koloru ciemnego

§ 9.

Pojazdy muszą być mocne, na gumach i resorach, zaopatrzone do połowy w nakrycie ze skóry (budę) podbite suknem koloru c. granatowego oraz skórzane nakrycie do nóg podbite również odpowiednim materiałem (fartuch), siedzenia w pojazdach winny być niskie, sprężynowe, pokryte skórą, ceratą lub materiałem nieprzepuszczalnym. Siedzenia dla pasażerów winny posiadać ponadto pokrowce z płótna białego. Spód pojazdu winien być wysłany linoleum lub gumą. Cały pojazd winien być polakierowany na kolor czarny bez dodatkowych ozdób. Drobne odchylenia są dopuszczalne jedynie za zgodą zarządu miejskiego.

W sezonie zimowym sanie winny być podkute i zaopatrzone w ciepłe fartuchy i numery na tyle sań. Dla uniknięcia wypadków najechania w czasie jazdy saniami należy używać dzwonków.

Pojazdy muszą być zawsze czyste, dokładnie oczyszczone z błota, siedzenia zaś i nakrycia wytrzepane z kurzu, pokrowce na siedzeniach—czysto wyprane.

Przy wozach z nastaniem mroku należy zapalać obie latarnie.

Przy każdym pojeździe winna znajdować się na widocznem miejscu z tyłu kozła obowiązująca taryfa maksymalna za przewóz.

Z tyłu dorożki zabrania się umieszczać worków z paszą.

§ 10.

Ustala się w m. Włodzimierzu i Uściługu pojazdy dwukonne z parą koni w zaprzęgu oraz jednokonne z jednym koniem w zaprzęgu,

§ 11.

Konie zaprzęgowe winny być zdrowe, jednakowego wzrostu dla każdego pojazdu, nienarowiste, dobrze odżywiane, oczyszczone i okiełzane w czasie jazdy. Konie chore, ślepe na obydwa oczy, kulawe lub okaleczone—nie mogą być w żadnym wypadku używane do jazdy. W zimie konie muszą być kute na ostro. Z końmi winien dorożkarz obchodzić się łagodnie i nie znęcać się nad nimi.

Dorożkarze powinni posiadać przy sobie świadectwa tożsamości i zdrowia koni (zaprzęgu).

§ 12.

Uprząż winna być rzemienna, cała i stale wyczyszczona.

§ 13.

Dorożkarzom zabrania się:

a) pełnienia swych obowiązków w stanie nietrzeźwym,

b) żądania opłaty za jazdę ponad obowiązującą taryfę maksymalną,

c) odmawiania się od jazdy na ulicach zabrukowanych bez usprawiedliwiającego ważnego powodu,

d) natrętnego zachęcania publiczności do korzystania z jego usług,

e) brania do dorożki więcej niż cztery osoby,

f) brania do dorożki lub na kozieł innego pasażera bez zgody najmującego dorożkę,

g) palenia tytoniu podczas jazdy,

h) na żądanie funcjonariuszów państwowych i samorządowych w wypadkach nagłych—woźnica nie może odmówić wyjazdu poza obręb miasta. W innych wypadkach dopuszczalne są tylko doraźne wyjazdy poza obręb miasta według dobrowolnej ugody,

§ 14.

Zachowanie się dorożkarza względem publiczności musi być uprzejme. Dorożkarz ponosi całkowitą odpowiedzialność za bagaż, który mu został powierzony.

§ 15.

Przy opuszczaniu dorożki przez pasażera dorożkarz winien natychmiast przekonać się, czy pasażer nie pozostawił jakiegokolwiek przedmiotu w dorożce. Pozostawione przedmioty należy bezzwłocznie zwrócić pasażerowi lub w razie nie odnalezienia go złożyć w najbliższym posterunku policji państwowej za pokwitowaniem.

§ 16.

W razie niemożności stawienia się na zamówienie pasażera — dorożkarz winien uprzedzić go o tym we właściwym czasie lub też wysłać w zastępstwie innego dorożkarza. W razie zatargu z pasażerem—dorożkarz obowiązany jest na żądanie tego udać się do najbliższego posterunku PP. lub zarządu miejskiego w celu zlikwidowania zatargu.

§ 17.

Miejsce postoju dorożek oraz dopuszczalną ilość dorożek na danym miejscu wyznacza zarząd miejski.

Dorożkarze mogą zatrzymywać się jedynie na miejscach postoju i obowiązani są:

a) zajmować ostatnie wolne miejsce w kolejce w jednym rzędzie w takich odstępach, by przejście do chodników nie było dla publiczności utrudnione,

b) na zapotrzebowanie pasażera ma podjeżdżać jedynie pierwszy z rzędu dorożkarz,

c) nie kwestionować dowolnego wyboru dorożki przez pasażera,

d) nie zajmować siedzenia pasażerskiego,

e) nie zostawiać koni bez opieki

§ 18.

Miejsce postoju dożożek winno być utrzymywane stale w czystości, a w szczególności:

a) nawóz koński—usuwany natychmiast,

b) plac postoju winien być często zamiatany, przynajmniej jeden raz dziennie zmywany wodą i dezynfekowany rozczynem wapna chlorowanego.

§ 19.

Karmienie koni w miejscu postoju dorożek dopuszczalne jest wyłącznie z torb brezentowych, zawieszonych na karku konia w ten sposób, by obrok z torb nie mógł być przez konia w czasie jedzenia rozsypywany. Inny sposób karmienia koni w miejscu postoju jest niedopuszczalny. Przygotowanie obroku, jak również karmienie koni sianem w miejscu postoju dorożek jest wzbronione.

§ 20.

W czasie jazdy dorożkarze winni ściśle stosować się do przepisów porządkowych, obowiązujących na drogach publicznych.

§ 21.

Właściciel dorożki bez uzasadnionego i uznanego przez zarząd miejski powodu nie może odmówić wysłania dorożki na miasto. Nie wykonanie wezwania zarządu miejskiego w tym przedmiocie będzie karane w myśl § 26 regulaminu.

§ 22.

O ile dorożka nie kursuje w mieście w ciągu jednego miesiąca właściciel dorożki traci uprawnienie do wykonywania przemysłu dorożkarskiego do końca roku kalendarzowego.

§ 23.

Stały nadzór nad dorożkarzami (poza starostwem) sprawuje zarząd miejski za pośrednictwem lekarza miejskiego sanit., lekarza wet., specjalnie wyznaczonego urzędnika zarządu miejskiego, oraz organa Policji Państwowej.

Wszelkie zauważone usterki winny być przez osoby wyżej wspomniane notowane na zapasowych kartkach, znajdujących się przy legitymacjach dorożkarskich. Usterki te winny być przez dorożkarzy usuwane w wyznaczonym terminie. Na wezwanie zarządu miejskiego dorożkarze są obowiązani stawić się w wyznaczonym dniu i miejscu do komisyjnego przeglądu wraz z dorożkami i kompletnymi zaprzęgami (skład komisji: lekarz weterynarii, lekarz miejski sanit., przedstawiciel zarządu miejskiego i przedstawiciel Policji Państwowej).

§ 24.

Pojazd będzie wycofany z ruchu przez powiatową władzę administracji ogólnej, jeśli nie odpowiada warunkom niniejszego regulaminu, względnie jeśli właściciel (lub posiadacz) pojazdu nie zastosuje się do regulaminu.

§ 25.

Przepisy niniejszego regulaminu obowiązują również i osoby wezwane przez dorożkarzy do czasowego pełnienia obowiązków dorożkarskich.

§ 26.

Nie stosujący się do przepisów niniejszego regulaminu będą karani na zasadzie art 126 powołanego na wstępie rozporządzenia w drodze administracyjnej grzywną do 1.000 zł. lub aresztem do 14-tu dni.

§ 27.

Przepisy niniejszego regulaminu wchodzą w życie z dniem ogłoszenia w Wołyńskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy
(—) H. Stępowski.

210.

OBWIESZCZENIE

Przewodniczącego Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej

dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 231) podaje się do wiadomości, że w dniu 28 października r. b. o godz. 11-ej w gmachu Urzędu Wojewódzkiego w Łucku odbędzie się posiedzenie Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim dla rozpatrzenia planów oddłużenia gmin miejskich Kostopol, Łuck i Radziwiłłów.

Przewodniczący
(—) Ignacy Puławski

Sekretarz
(—) St. Landy

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

PUBLIKACJE
Dyrekcji Poczt i Telegr. w Lublinie

Podaje się do wiadomości, że z dniem 1 października 1936 r. zaprowadza się w działach służby telefonicznej i telegraficznej agencji pocztowo-telekomunikacyjnej Moczulanka urzędowanie w kategorii „C„ to jest latem od godz. 7 do 21 (w czasie od 1.IV do 30.IX), zimą od godz. 8 do 21 (w czasie od 1.X do 31.III).

ZAGUBIENIE PIECZĘCI SOŁTYSA.

Została zagubiona pieczęć urzędowa starego typu, z napisem: „Sołtys wsi Małe Werbcze, gminy stepańskiej, powiatu kostopolskiego".

Zagubienie pieczątki do stemplowania mięsa.

Oglądacz mięsa Zarządu Gminnego w N. Czartorysku zagubił pieczątkę do stemplowania mięsa z napisem „Powiat Łucki I".

ZAGUBIONE DOKUMENTY

Zagubiono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Dubnie nazwisko **Bowczaluk** Teofil roczn. 1897 zam. w Krasnem, pow. dubieńskiego.

Zgubiono dowód tożsamości konia. Seria C Nr. 723714 wystawiony przez R. I. K. w Łucku na nazwisko właściciela **Budiak** Bazyli zam. w Torczynie, pow. łuckiego.

Zgubiono dowód tożsamości konia. Seria D Nr. 842521 wystawiony przez R. I. K. na nazwisko właściciela **Jepik** Piotr zam. w Deražnem, pow. kostopolskiego.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Równem na nazwisko **Kalczuk vel Czertow** Parfen roczn. 1910.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Równem na nazwisko **Kapuściński** Walerjan roczn. 1896.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Kowlu na nazwisko **Kasperkiewicz** Adam rocza. 1906 zam. w Sityniu, pow. kowelskiego.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Równem na nazwisko **Kuźmicz** Teodor rocza. 1898.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Równem na nazwisko **Kozubowicz** Paweł rocza. 1903.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Równem na nazwisko **Makarczuk** Jakób rocza. 1894.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Równem na nazwiso **Mielniczuk** Łazarz rocza. 1893.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Równem na nazwisko **Mielniczuk** Borys rocza, 1899.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Równem na nazwisko **Mielniczuk vel Wasilejko** Borys rocza. 1911.

Zgubiono dowód tożsamości konia. Seria C Nr. 489282 i Seria D Nr. 793173 wystawiony przez R.I.K. w Chełmie na nazwisko właściciela **Miszczuk** Maksym zam. w Połapach, pow. lubomelskiego.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Równem na nazwisko **Włas** Ogorodnik rocza. 1889.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Równem na nazwisko **Saluk** Zachar rocza. 1901.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Kowlu na nazwisko **Sieczkaruk** Antoni rocza. 1907 zam. w Werbicznie, pow. kowelskiego.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Kowlu na nazwisko **Styczuk** Kondrat rocza. 1888 zam. w Klusku, pow. kowelskiego.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Włodzimierzu na nazwisko **Tchórnicki** Leonid rocza. 1907 zam. w Korytnicy, pow. horochowskiego.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Łucku na nazwisko **Tkaczuk** Kalistrat rocza. 1894 zam. w Horodyszczach, pow. łuckiego.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: **ŁUCK, URZĄD WOJEWÓDZKI WOŁYŃSKI**
Prenumerata: roczna 24 zł., półroczna 12 zł., kwartalna 6 zł. = Cena numeru pojedyńczego 1.50 zł.

Wołyński Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. Opłata za wiersz 1 mm. wysokości lub jego miejsce przy 9 cmtr. szerokości szpalty ogłoszeniowej wynosi 25 gr., a za ogłoszenia tabelaryczne 40 gr. Za jednorazowe ogłoszenia o zagubionych dokumentach 5 zł. od osoby. Za ogłoszenia o zagubieniu dowodów tożsamości koni 1 zł.
Prenumeratę i opłatę za ogłoszenia należy wpłacać do P. K. O. konto czekowe **№ 30629.**

Druk. Państw. w Łucku 767 13.X-36 750